

Ammattitaidon MM-kisat Helsingissä onnistuivat

Hyvä yhteishenki kannusti Suomen maajoukkuetta ennätysmenestykseen

WorldSkills 2005 Helsinki – ammattitaidon MM-kilpailut 26.–29. toukokuuta onnistuivat erinomaisesti Helsingin Messukeskuksessa. Kilpailujärjestelyt sujuivat kansainvälistenkin arvioiden mukaan kiitettävästi.

– Suomen joukkueella oli hyvä yhteishenki. Tulemme varmasti tapaamaan toisiamme. Kun lähdettiin Helsingistä, oli ihan tyhjä olo, että nytkö se on sitten kaikki ohi, muistelee leipurikondiittori Aini Kaikko.

MM

-kisoissa vieraili yhteensä lähes 120 000 katsojaa. Suosituimmat kilpailupäivät olivat torstai ja perjantai. Molempina päivinä oli lähinnä nuorista koululaisista koostunutta yleisöä noin 40 000. Perjantaina 27.5. rikottiin Messukeskuksen kaikkien aikojen

yhden päivän kävijäennätys: 42 600 kävijää.

MM-kisoissa oli 34 virallista kilpailulajia, 5 demolajia ja 3 kansallista lajina näyttöstä. Kilpailijoita tapahtumaan osallistui 40 jäsenmaasta 696 ja kilpailutehtäviä arvioineita ekspertejä oli paikalla 636.

Järjestelyissä oli mukana henkilökuntaa ja vapaaehtoisia yhteensä 3 500. Mediaa edusti 504 henkilöä, joista ulkomaalaisia oli 248. Ulkomaisen median kiinnostus oli huomattavasti

Viherrakentajat Ville Koskinen ja Tiina Nurmio eivät menestyneet MM-kisoissa, mutta satumalta yhteiseen valmennukseen joutuneet opiskelijat löysivät toisensa ja menivät kihloihin. – Valmentautuminen on opettanut meille eniten viherrakentamisesta, sillä opetus on ollut todella yksilöllistä, kehuu kihlapari.

suurempaa kuin edellisissä kisoissa St. Gallenissa Sveitsissä vuonna 2003.

Suomen ammattitaitomaajoukkueeseen kuului 44 kilpailijaa. Suomi osallistui kotikisoissaan kaikkiin lajeihin ja saavutti kaikkien aikojen parhaimman menestyksen: 4 kultaa, 1 hopea, 3 pronssia ja 17 diplomia.

MM-kilpailujen parhaat maat olivat

Sveitsi
5 kultaa, 7 hopeaa, 6 pronssia
ja 10 diploma
Korea
3 + 8 + 5 + 15
Saksa
4 + 4 + 2 + 11
Suomi
4 + 1 + 3 + 17

Diplomi myönnetään kilpailijoille, jotka saavuttavat 500 pistettä 600 mahdollisesta.

Suomalaisia lappioita pidettiin ”hölmöinä”

Hämeen ammatti-instituutissa Lepaalla puutarhureiksi kaksi vuotta opiskelleet **Tiina Nurmio**, 20, ja **Ville Koskinen**, 19, lähtivät syksyllä 2003 valmentautumaan Taitaja-kilpailuihin Seinäjoella tammikuussa 2004. Seinäjoella parivaljakko voitti viherrakennuksen SM-kultaa, minkä jälkeen olivatkin vuorossa MM-kisakarsinnat saman vuoden kesällä Turussa puutarhatekniikkapäivien yhteydessä.

– Turun Taitaja-kisoissa tämän vuoden alussa olimme mukana näyttöluonteisesti. Sen jälkeen meillä alkoi-

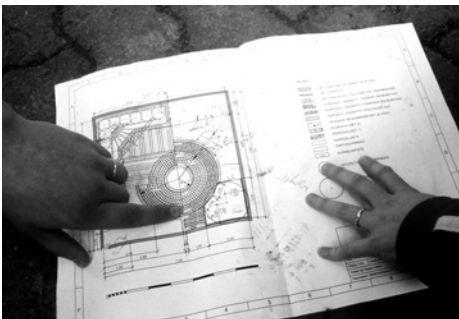
kin maajoukkueleiri, missä hankittiin eväitä Helsingin MM-kisoja varten, kertoo Nurmio.

Nurmion ja Koskisen mielestä Taitaja- ja MM-kisat poikkesivat heidän lajissaan toisistaan melkoisesti, vaikka kilpailutehtävät samanluonteisia olivatkin. MM-kisoissa käsiteltiin enemmän luonnonkiveä. Helsingissä työskentelytila oli myös paljon laajempi, 7 x 7 metriä, kun hiekkalaatikon mitat Seinäjoella olivat 4,5 x 4,5.

”Viheralueen” rakentamista varten oli MM-kisoissa varattu aikaa 22 tuntia jaettuna neljälle kilpailupäivälle, kun kilpailuaika Taitaja-kisassa oli 16 tuntia. Kilpailutehtävään kuulunut muovimuri oli kummallekin tuntematon elementti.

– Kaikki kilpailijat saivat käsiinsä kilpailutehtävän kolmea kuukautta aikaisemmin. Sillä haluttiin välttää suunnittelijamaan etulyöntiasema ja varmistaa kaikille samanlaiset mahdollisuudet harjoitteluun, Koskinen selvittää.

– Paikan päällä kisan alkaessa ekspertit muuttivat kilpailutehtävää 30 prosenttia. Piirustuksissa oli nurmikko- ja kasvillisuusalue vaihdettu keskenään.

Ensimmäisenä kilpailupäivänä kilpailijat saivat kokeilla työalueelle tuotuja erilaisia materiaaleja ja suunnitella tulevien päivien urakkaa. Samalla tarkistettiin kilpailijoiden tuomat omat työkalupakit. Suomalaisten vieressä kilpailleiden korealaisten työkaluista hylättiin ainakin betonia leikkaava rälläkkä ja jonkinlainen kompressor.

– Työvälineet olivat suurin piirtein samanlaisia. Paitsi että muut pitivät suomalaisten lapioita ihan hölmöinä, kun niissä oli kahvat. Heillä lapiot olivat suoravartisia, nauraa Nurmio.

Linjalanka viritettiin väärään paikkaan

Nurmion ja Koskisen mielestä viherrakennuksen kilpailutehtävän suorittamisessa ei pääsyt paljoakaan käyttämään omaa luovuuttaan, sillä piirustukset olivat hyvin selkeitä ja mittasuhteet oli ilmoitettu tarkasti. Kasvisommitelmat ja nurmi-alueiden korkeuserot tarjosivat jonkin verran liikkumavaraa. Menestyksen avaimet ovat Koskisen mukaan hyvässä ennakkosuunnittelussa.

– Sinun on osattava lukea karttaa oikein. Työjärjestys on aina suunniteltava yhdessä huolellisesti, jotta ajankäyttö olisi tehokasta eikä toinen joutuisi seisoskelemaan.

Suomalaisilla oli huonoa onnea. Tehdessään betonikivilaatoitusta he olivat viritäneet linjalangan virheellisen merkinnän takia etulaudan kohtaan, joka oli puoli metriä sivussa oikeasta pisteestä. He joutuivat virheen havaittuaan purkamaan koko rakennelman ja tekemään sen uudestaan.

– Kun sitä isoa virhettä korjattiin ja otettiin aikaa kiinni, muovimuuri jäi vinksalleen ja pergolakin oli vähän miten sattui. Näistä meitä varmaan rangaistiin, pohdiskelevat lajissaan viimeisiksi jääneet suomalaiset.

– Muut kilpararit olivat kaikki miehiä. Tiina oli lajin ainoa naisosallistuja. Viherrakennus on kuitenkin fyysinen laji. Betonikivet painoivat 20 kiloa kappale ja niitä piti kantaa kahta kerrallaan, toteaa Koskinen.

– Viisikymmenkiloiset puupatiot piti rakentaa muualla ja nostaa paikoilleen. Ne jaksoin vielä nostaa, mutta sitä sadan kilon muovilaatikkoa en. Voimat olivat kolmen rankan kilpailupäivän jälkeen lopussa. Kävimmekin pyytämässä kantoapua, Nurmio kertoo.

Muutamit ristiriitaisilta vaikuttaneet tulkinnat suoritusten arvioinnissa jäivät suomalaisia kismittämään. Heillä oli tiedossa, että MM-kisoissa mitausten osuus annetuista pisteistä on pienempi kuin Taitaja-kisoissa, mutta siitä huolimatta niille annettu vähäinen merkitys hämmästytti.

– Se mahdollisti tuomaripelin. Kilpailun alussa korostettiin työturvallisuussäännösten noudattamisen tärkeyttä, mutta silti Sveitsin joukkueen sallittiin rikkoa niitä räikeästi. Toinen heistä oli juostessaan kaatunut ja melkein lyönyt päänsä kivipinoihin. Pergolan he nostivat kokonaisena ylös ja tukivat viuhkarakennelmaa päitään vasten nostamisen ajan.

Suklaakulttuurissa Suomi on jäljessä

Tampereen ammattiopistosta kaksi vuotta sitten leipurikon-diittoriksi valmistunut **Aini Kaikko**, 22, on ammattitaitokilpailijana jo konkari: hän on osallistunut Taitaja-kilpailuihin Lahdessa (2001), Imatralla (2002) ja Jyväskylässä (2003). St. Gallenin kisoihin hän ei onnistunut pääsemään, mutta Helsinkiin järjestyi maajoukkuepaikka karsintojen jälkeen.

Kaikko työskenteli valmistumisensa jälkeen vuoden ajan Wienissä sijaitsevassa Demelin maailmankuulussa konditoriossa, joka oli tullut hänelle tutuksi jo viimeisenä opiskeluvuotena.

– Wienissä ollessani alkoivat kotikisat kiinnostaa, koska iän puolesta minulla oli viimeinen mahdollisuus lähteä koettamaan. Haaveeni oli ollut jo pitkään päästä edustamaan Suomea kondiittori-lajissa.

– On monia hyviä ammattilaisia, jotka eivät eksperttien ja yleisön silmien alla pysty tekemään oikein mitään. Jollakin voi ruveta kädet heti tarisemaan.

– Minulla taas on hinku päästä kilpailemaan ja näyttämään taitojani. Kilpailutilanteessa onnistun paremmin kuin arjen työtilanteessa.

Kuinka hyvin kilpailutehtävät vastaavat ammattitaitovaatimuksia työelämässä?

AKVA eli Ammattitaidon kehittämisen valmennus- ja kilpailutoiminnalla -projekti käynnistyi vuonna 2000 ESR-rahoituksen turvin. Projekti liittyy tiiviisti ammattitaitokilpailuihin ja niitä tukeviin Skills Huippuosaamista -kehityshankkeisiin.

Keskeisenä toimintamuotona projektissa on ollut kilpailuasiantuntijakoulutus ja siihen liittyvä kilpailujärjestelmän kehittäminen. Projektin toteuttajana on Hämeen ammattikorkeakoulun ammatillinen opettajakorkeakoulu.

AKVA-projektissa on kehitetty yhteistyössä Skills Finland ry:n kanssa kilpailujärjestelmää ammatilliselle toiselle asteelle siten, että kilpailutoiminta on osa ammatillisella koulutuksella saavutetun ammattitaidon arviointia.

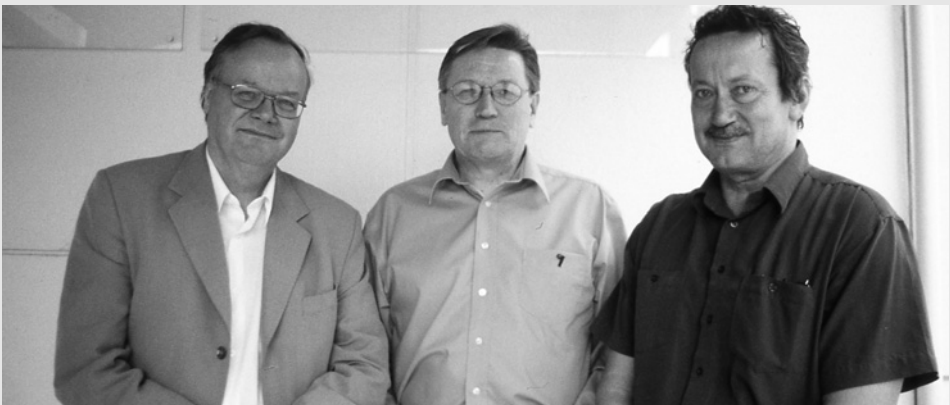
Kilpailuilla saadaan tietoa sekä oppilaitosten sisäiseen että ulkoiseen arviointiin. Niiden avulla voidaan projektipäällikkö **Heikki Saarisen** mukaan mitata ammatillisen koulutuksen tuottamaa ammatillista osaamista kansainväliseen tasoon.

– Projektin puitteissa olemme tutkineet, millä tavalla kilpailutoiminta valmentamisineen ja järjestelyineen vaikuttaa nuoriin, opettajiin, oppilaitoksiin, yrityksiin ja laajemminkin yhteiskuntaan.

Sosiaalinen kehys jää vähälle huomiolle

Yliopettaja, dosentti **Seppo Helakorpi** ja lehtori **Tauno Tertsunen** olivat projektitutkijoina mukana Helsingin kisoissa tekemässä havainnointitutkimusta, jossa pyritään selvittämään, kuinka hyvin kilpailutehtävät vastaavat työelämän ammattitaitovaatimuksia.

Seppo Helakorpi (vas.), Heikki Saarinen ja Tauno Tertsunen iloitsevat WorldSkills-tapahtuman luomasta ”kansainvälisestä perheestä”. Ammatillisessa koulutuksessa huolenaiheet ovat yhteisiä kaikkialla maailmassa: ikääntyvä väki eläköityy ja nuorten tekijöiden mielenkiinto suuntautuu usein muualle kuin teollisuus- tai palveluammatteihin.

– Olemme muodostaneet teoreettisesti useampiakin mittareita, joilla arvioimme erilaisten ammattitaidon alueiden esiintymistä kilpailutehtävissä. Joudumme pohtimaan sitä kuvaa, minkä tehtävät ammatista ja asiantuntijuudesta tarjoavat, Helakorpi selittää.

– Vääristääkö kilpailutilanne kenties jotakin? Painottuuko siinä vaikkapa nopeuden kaltainen tekijä, jota ei sellaisessa merkityksessä todellisessa ammatissa esiinny?

Projektitutkijoiden ennakkotuntuma havainnoistaan on se, että tilanne kilpailutehtävissä eri aloilla on hyvin kirjava. Helakorpi mainitsee esimerkkinä autoalan, missä tehtävät olivat pisteopetusmaisia.

– Kilpailutilanne ei muistuta enää arkista työtilannetta korjaamalla vaan se on aika lailla kompakti ja steriili. Siitä luonnollisesta työympäristöstä on putsattu paljon pois, jotta kyettäisiin luomaan helpommin ja yhtenäisemmin arvioitavissa oleva kilpailutilanne.

– Kun asiantuntija arvioi omaa ammattitaitoaan tai osaamisaluettaan, hän helposti unohtaa kontekstin ja katsoo kapeasti sitä tekemistä, muistuttaa Helakorpi.

– Sosiaalinen kehys, toiminta työyhteisössä ja asiakkaiden kanssa ovat tänä päivänä yhä tärkeämpiä tekijöitä määriteltäessä ammattitaitoa. Ammattitaitokilpailuissa ne jäävät aika vähälle huomiolle. Ravintolapalvelu-lajissakin asiakkaat ovat lähinnä passiivisia vastaanottajia.

Tertsusen mielestä monet kilpailutehtävistä olivat todella onnistuneita, mutta niistä suoriutumiseen vaadittavat taso- ja osaamiskriteerit vaihtelivat suuresti kilpailulajeittain. Autopuolella rinnakkais-tehtävät saattoivat nousta vaikeudeltaan erikoisammattitutkinnon tasoisiksi.

– Elektroniikan puolella taas tehtäviä pidettiin helpohkoina ja perustutkintotasoina. Tietokoneverkoissa tehtävät olivat huippuluokkaa ja edellyttivät eksperttitason osaamista, Tertsunen vertailee.

– Mutta millä tavalla yleisön joukossa olleiden nuorten silmissä kohottaa hitauskesänsä ammattitaitoa kilpailusuoritukselle varattu työtila, joka ei työympäristönä houkutelut ja oli rajattu jo työturvallisuudenkin kannalta epäilyttävästi muovien sisään?

Jaettu sijoja tuli runsaasti

Ammattitaidon mittaaminen ja parimmuuden seulominen esiin kilpailutilanteessa ei ole helppoa. Se havaittiin Helsingissäkin, sillä MM-kisoissa nähtiin taas paljon jaettu sijoja ja mitaleita. Ongelma on ollut ohjaamassa sellaisten kilpailutehtävien suosimiseen, joissa onnistuminen on helpommin mitattavissa.

– Tässä puhutaan objektiivisesta arvioinnista. Kun määritellään, miltä jokin suoritus tai tuotos näyttää, kysymys on subjektiivisesta arvioinnista ja ekspertin henkilökohtaisesta näkemyksestä, Saarienen toteaa.

– Näissä kisoissa ei ensimmäistä kertaa annettu väliaikatietoja. Kilpailujohdon mukaan näin yritettiin estää tilanne, että ekspertit lähtisivät systemaattisesti auttamaan jäljessä olevia oman maan tai maanosan edustajia. Kaukoidän maita on syytetty tästä, mutta toki kotiin päin vetämistä löytyy eurooppalaisiltakin.

– Kyseisen tavoitteen takia kilpailutehtäviin on lisätty yhä enemmän moduuleita, jolloin suoritusta ei arvioida kokonaisuutena. Taitoluistelussakin arvostelu kohdistuu samalla periaatteella hyppyihin ja muihin suorituksen osiin.

Innokkaalla leipurikondiittorilla oli kuitenkin mennä jauhot suuhun, kun hän sai nähtäväkseen kilpailutehtävät kolme kuukautta aikaisemmin.

– Harmitti hirveästi, kun yleensä oli ollut sokerityö viimeisen päivän työnä. Nyt meillä olikin suklaatyö sen tilalla.

– Olen tehnyt paljon enemmän sokerista. Suomessa tehdään tosi vähän aidosta suklaasta. Suklaassa on kauhean tarkkoja nämä lämpötilat. Jos suklaa on puoli astetta liian lämmintä, niin se saattaa mennä jo aivan pilalle.

– Muualla maailmassa on alalla vanhempi kulttuuri ja sieltä löytyy suklaamestareita, jotka voivat opettaa kilpailijoille vaikka mitä. Suomessa ei ollut minulle opettajaa näihin töihin. Minun täytyi suunnitella kaikki itse.

– Kun tuli huonoja hetkiä, menin kylmiöön kiroilemaan, nauraa Kaikko.

Kondiittorikilpailijoilla oli kolmen päivän aikana kaksi esillelaittoa kunkin päivänä: marsipaanityöt ja leivokset (petit fours), konvehdit ja jälkiruoka sekä kakut ja suklaatyö. Kaikon mukaan huomiota kiinnitettiin erityisesti tuotteiden makuun ja ulkonäköön sekä kilpailijan työskentelyyn.

– *En leivo kauheasti kotona. Enemmänkin tuo taiteellinen puoli on kiehtonut tässä ammatissa. Tykkään tehdä hirveästi käsillä ja askartelen kotonakin kaikkea, toteaa leipurikondiittori Aini Kaikko, joka ensi keväänä suorittaa kondiittorin ammattitutkinnon.*

– Suklaatyöstä annettiin eniten pisteitä. Tein mielestäni tasaisen suoriituksen. Minut palkittiin diplomilla, mistä täytyy olla tosi ylpeä. Siihen ei tässä lajissa ole suomalainen aiemmin yltänyt. Se on kuin pistesija muissa urheilulajeissa.

Kaikko ihmetteli aasialaisten kilpailijoiden heikkoa menestystä kisoissa, koska aikaisemmin he ovat olleet aina hyviä ja kahmineet mitaleita. – Koreassa ja Japanissa kilpailijat ovat kansallissankareita ja harjoittelevat monta vuotta kilpailuihin.

– Jos he voittavat, heille lahjoitetaan omakotitaloja ja autoja. Miehet saavat armeijasta vapautuksen, päivittelee Kaikko.

Putkiasentaja Henri Koskisen kädenpuristus on kultainen, sillä hän voitti MM-kultaa Pyhäselän Suhmuraan. – Käden jälki tässä ammatissa on todella tärkeä. Hyvän työn tekijälle löytyy aina töitä.

Koskinen taivutteli pisteet Suhmuraan

Henri Koskinen, 19, on kotoisin Pyhäselästä. Hän valmistui Pohjois-Karjalan ammattiopistosta talotekniikan perustutkinnon suorittuaan putkiasentajaksi vuosi sitten. Hän pääsi heti valmistumisensa jälkeen vakinaiseen työsuhteeseen Joensuussa.

Koskisen valmentautuminen Helsingin MM-kisoihin alkoi lajivoitosta Taitaja-kilpailuista vuonna 2004 Seinäjoella. Nuori putkiasentaja Suhmuraasta kiitti valitsijoitaan luottamuksesta ja voitti runsaan vuoden kuluttua Messuhallissa MM-kultaa.

Arvioidessaan kisatulostaan Koskinen uskoo voiton perustuneen tarkkaan työhön ja onnistuneeseen ajankäyttöön. Hän onnistui parhaiten mittaavissa työkohteissa: hän keräsi sadasta mittauskohteesta lähes täydet pisteet.

– Kun piti tehdä kaksi taivutusta peräkkäin ja pysyä annetuissa mitoissa, ne menivät hyvin. Jos oli sanottu, että taivutuksen pitää olla 45 astetta,

siihen sallittiin ainoastaan 2 asteen toleranssi.

– Mittaamisissa noudatettiin sellaista periaatetta, että jos heitto oli alle 2 milliiä, niin sait täydet pisteet. Kun heitto oli 2–4 millin välillä, sait puolet pisteistä. Jos mitta heitti yli 4 milliiä, pisteet menivät nolllille, selvittää Koskinen.

– Kuudessa mittauskohteessa työni heitti kolme milliiä, joten niistä sain vain puolet maksimipisteistä. Joissakin pysty- ja vaakasuoruuksissa, taivutuksien säteissä ja kulmissa sekä juotoksien ja hitsaussaumojen ulkonäössä menetin myös jonkin verran pisteitä.

Kiinalainen otti turvakengät pois

Koskisesta oli ollut hauskaa seurata kansainvälisten kilpakumppaneiden erilaisia työskentelytyylejä. Joku halusi kasata tehtäväksi annetun putkiston lattialla ja nostaa sen sitten ylös valmiina. Toinen kiinnitti putkiston kannattimilla kiinni telineeseen ja kasasi sen seinälle.

– Kiinalainen pisti jonkun levyn lattialle ja pingotti siihen paperin. Sitten hän piirsi työn ihan yksi yhteen paperille ja sen kuvan mukaan alkoi tehdä työtä. Se oli hirmuhidas tyyli.

– Kilpatehtävien suorittamisesta annettiin myös työturvallisuuspisteitä. Jos unohdit laittaa suojalasit päähäsi liikkuessasi työalueella, sait ensiksi huomautuksen. Toisella kerralla menetit puolet ja kolmannella kerralla kaikki työturvallisuuspisteesi.

– Sain itse yhden huomautuksen

Helakorven mielestä on problemaattista pyrkiä pelkästään objektiivisiin mittareihin, sillä sellainen asetelma on vieras työelämälle. Se vie katsetta yhä enemmän tuotteisiin, tuotokseen, ja kääntää selän suorituksen yhteisöllisille tai vuorovaikutuksellisille tekijöille.

– Subjekttiivisen arvioinnin osuutta on lisättävä, jos halutaan laajentaa sitä ammatin kuvaa ja syventää arviointikriteerejä.

Helakorpi kertoo ammattiyhpeydestä ja mittaamisen suhteellisuudesta hauskan suomalaisen jutun.

– Kun kirvesmies sahaa laudan poikki, niin se on sentin tarkkuudella oikein. Kun metallimies sorvaa kappaleen, niin se on kymmenesosamillin tarkkuudella ihan oikein. Kun muurari ottaa tiilen käteen ja katkaisee sen, niin se on justiin.

Taitaja ja WorldSkills:

Ammattitaidon SM- ja MM-kilpailut

Taitaja SM-kilpailut ovat kansalliset nuorten taitajien ammattitaitokilpailut. Kilpailut käydään kolmella eri tasolla: koulukohtaiset karsinnat, semifinaalit ja loppukilpailu. Skills Finland ry myöntää kilpailujen järjestämisoikeuden koulutuksen järjestäjälle hakemusten perusteella.

Pyrkimyksenä on, että kilpailut järjestetään vaihtelevasti eri puolilla Suomea, jolloin alueen ammatillinen koulutus ja sen erityispiirteet pääsevät esille. Taitaja-kilpailu järjestetään joka toinen vuosi ja se on tarkoitettu nuorille, jotka kilpailuvuonna täyttävät enintään 20 vuotta.

Taitaja-kilpailujen yhteyteen on kehitetty vielä 9-luokkalaisille tarkoitettu leikkimielinen kisa Taitaja 9, jonka ensisijainen tarkoitus on kannustaa ja rekrytoida nuoria ammatilliseen koulutukseen.

Taitaja-kilpailujen historia juontaa vuoteen 1948, kun Teollisuuden ammattikoulujen yhteistyöelin (TELAO) järjesti työtaitokilpailut Lohjalla. Kilpailuja järjestettiin aina 1960-luvun loppupuolelle saakka. Tauon jälkeen kilpailutoimintaan palattiin 1980-luvulla Lokomon konepajakoulun ja Kone Oy:n ammattioppilaitoksen järjestämissä kisoissa.

Ensimmäiset Taitaja-kilpailut näkivät päivänvalon Hämeenlinnassa 1988. Viimeisimmät kisat toteutettiin Turussa vuoden 2005 alussa. Vuosina 2006 ja 2007 kilpailupaikkakunnat ovat Tampere ja Joensuu.

Nuorten kansainväliset ammattitaito-olympialaiset järjestettiin ensimmäisen kerran Espanjan ja Portugalin välillä vuonna 1950. Suomi liittyi vuonna 1988 kansainväliseen ammatin- ja koulutusorganisaatioon (International Vocational Training Organisation IVTO) ja otti osaa vuonna 1989

MM-kisojen osanottajat saivat tuoda mukanaan omia työvälineitään, jotka tarkistettiin ennen kilpailun alkua. Korealainen kilpaili kylmäkoneasennuksessa.

suojalaseista. Kiinalainen hankki itselleen rangaistuksen, kun otti kesken kaiken turvakengät pois jalasta. Hän ei halunnut liata turvakengillä lattialle pingottamaansa paperia.

– Kilpailijoille ei annettu mitään väliaikatietoja päivän päätteeksi. Piti vain painaa minkä pystyi ja tehdä tarkasti. Siinä mielessä se oli hyvä, ettei ainakaan kerääntynyt turhia paineita.

Koskinen piti pahimpana vastustajanaan itävaltalaista kilpailijaa, joka teki näyttävää työtä nopeasti ja tarkasti. Jostakin syystä itävaltalaisen ote herpaantui viimeisellä sektorilla, mihin oli sijoitettu vesijohto-osuus. Kiiressä hän teki ”hirveitä mokia”, jotka pudottivat hänet lopullisesti mitalikyydistä.

Henri Koskinen suhtautui hieman yllättyneesti voittoonsa, mutta on MM-kultamitalista kuitenkin selvästi ylpeä. Hän on hyvillään siitä, että palkintojenjakotilaisuudessa olivat läsnä häntä valmentaneen opettajan lisäksi oppilaitoksen rehtori ja osastonjohtajat.

Kyllä maailmanmestarilla yksi unelma on. Putkihommiinhan se liittyy.

– Sellainen tavoite minulla on, että armeijan jälkeen viiden vuoden sisällä minulla olisi virallisesti ihan oma urakatyömaa. Joko uudisrakennus tai vanhan rakennuksen saneeraminen niin, että siihen tulisi kaikki uutta.

worldskills
2005 HELSINKI

•••••

Englannin Birminghamissa järjestettyihin taito-olympialaisiin. Skills Finland -yhdistyksen perustamiskokous pidettiin Opetushallituksessa 1993.

WorldSkills MM-kisat järjestetään joka toinen vuosi alle 23-vuotiaille.

Tällä hetkellä mukana on 40 jäsenmaata. Virallisia kilpailulajeja tekniikan, teollisuuden ja palveluiden aloilta on 34. Vuonna 2007 MM-kilpailut järjestetään Shizuokassa Japanissa.

Suomen mitalistit MM-kisoissa 2005

- Putkiasennus/Plumbing
Henri Koskinen (Pyhäselkä): kultaa
- Yleinen sähköasennus/Electrical Installations
Markus Roni (Luumäki): pronssia
- Automaatioasennus/Industrial Control
Petri Hämäläinen (Anjalankoski): kultaa
- Maalaus ja tapetointi/Painting & Decoration
Karoliina Hytönen (Jyväskylä): hopeaa
- Floristiikka/Floristry
Birgitta Kulppi (Huittinen): kultaa

Saara Hyppänen

- Hiusmuotoilu/Ladies'/Men's Hairdressing
Saara Hyppänen (Luumäki): pronssia
- Tietokone ja verkot/IT PC/Network Support
Tomi Miettunen (Oulu): pronssia
- Kuljetustekniikka/Transport Technology
Pekka Anto (Uusikaupunki) ja **Jouni Ojanperä** (Kittilä): kultaa